

číslo 65.

ročník IV.

MAĎARSKO VE SVĚTLE PRAVDY

Zdálo by se, že navzdory všelikým národnostním rozmlíškám, žije východ Evropy na určité - byť ne optimální - civilizační úrovni. Jsou sice propastné rozdíly např. mezi životem vesnice v Čechách a v Rumunsku, ale v globálně celonárodních ekonomik i zvyklostí a kultury by určitě drtivě většina sociálněbílých přísahala, že Čechy má k Maďarsku daleko blíže než třeba k Japonci. A vidíte - není to docela přesné tvrzení. Právě naši jižní sousedé se totiž vynykají z pestré rodiny slovanských národů.

Přišli odněkud ze středoasijských stepí a díky své bouřlivosti si vybojovali kus místa na slunci uprostřed rodící se evropské civilizace. Předpoklad k ovládnutí území kolem Velké uherské nížiny nevzklížil ovšem jen z válečnického umu a zdatnosti národa, nýbrž také z odřeknutí se zděděného sbusu kočování. Vždyť Hunové - jací to byli bojovníci - co jim však byla platná jejich síla, když hned jakmile dobyli nějaké území, vyplnili ho a už táhli dál, puze ní neklidnou krví svých ještě divočejších předků. O týlovém zabezpečení územních zisků se jim samozřejmě ani nesnilo. A právě Maďaři si někdy počátkem 10. století, kdy relaxovali po nanáhavém vyvrácení Velkomoravské říše, řekli dost. S kočováním musí být jednou provždy konec. Proč pořád vítězit a vítězit, když dobytého teritoria se stejně zmocní někdo jiný, jenž se zde usadí natrvalo. I přestali kočovat a dopadli tak, jak všichni víme - mají, prosím, vládu jako někde na Západě, parlament jako v Americe, dálnice, reklamy, Mc Donaldy, filmy se Schwarzeneggerem a tisíce dalších vymožeností dokládajících navenek usedlý způsob života. Vskutku - projíždíte-li dnešním Maďarskem - dáte mi za pravdu, že země působí naprosto konsolidovaným dojmem, ba dokonce čistota travnatých dálničních pruhů překonává naše poměry. Polnosti rovné jako stůl, tu a tam se objeví v dálce traktor nebo jiný zemědělský dopravní prostředek, lidé na sebe ze široka mávají a zdraví se svým "Haleaszera!" Prostě idyla dráždivé fantazii náivních umělců.

Jenže je nejvyšší čas, abychom přestali opěvovat malebné obrázky, které jsou přístupné každému turistovi a abychom pronikli hlouběji pod povrch uměle vzbuzované reality. Kočování se totiž nedá zrazit nějakým kategorickým sebestačným příkazem - zůstává stále zabudováno v genech a spolu s nimi prodělává nekontrolovatelné mutace, aby o generaci dál proniklo mezi stereotypy všedního života jako něco cizího, ale přesto podvědomě trvale vnímaného a neodolatelného. A Maďarsko dnešní doby se bohužel potýká s těmito vrozenými potížemi s vypětím všech sil. Jiný rezervoár prostředků je vyčerpán na utajení vnitrostátní krize před světem. Zdá se však být pouze otázkou času, kdy hrozné tajemství ohromí světovou veřejnost a ne jenom redakci I.D.

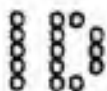
Vedoucí představitelé Maďarska dělají možné i nemožné, aby jejich vlast neztratila kredit společného a prosperujícího státu, ale seri se často stávají obětmi zděděných pudů. Na valném zasedání OSN si již na výstrelky maďarského celáreta zvykli a ne jenže mu v nich nebrání, ale naopak poskytují panu Kocsisovi vše nezbytné. Začíná to obyčejně tím, že někdy vprostřed jednání se projeví u maďarského de-

legáta znatelný naklíd, poposedává v křesle, bezdůvodně vstává, sem tam si hvíždá na dva prsty. To už přichází členové bezpečnostních složek a decentně se pana Kocsise ptají, zdali si přeje zakočovat. Tehdy propuknou Maďarovy vášně naplno. Zasedání pokračuje jakoby se nic nepříhodovalo, zatímco mimo dosah kamer je pan Kocsis usazen do dobytčího vagónu, oblečen v honáckou vestu, slamák z rákosu a vysoké jezdecké boty s přezkami až po kolena. Široké rajtky září mastnotou, když divoce halekaje vjíždí na nízkém huculském poníku do "pusty" /jedná se o speciálně upravený oplocený pozemek přiléhající ke komplexu budov OSN o rozměru pět hektarů/. Zde maďarský ~~zám~~ zastupce popásá dobytek /též majetek OSN/, staví si přechodná bydliště z pohozených kůží a svazků roští, aby s nastávajícím ránem svůj příštěšek rozbil a putoval dál a dál do míst, kde ještě není tráva spasená. Živí se opékáním zabíjených králíků, které v noci tajně rozváží speciální technická jednotka správy budov OSN. Délka jeho šílené horečnaté činnosti kolísá v rozmezí pěti až sedmi dnů, takže mnohdy maďarský delegát stihne závěr zasedání, zaujme opět místo v koženém křesle a jenom ti nejzasvěcenější ví, že tento kultivovaný pán s brýlemi je totožný s oním honáckem, jenž budil soucit občanů, přiblížil-li se k drátům.

V poněkud masovějším měřítku se obdobné scény odehrávají v příběhu olympijských her. Výprava maďarských sportovců bydlí ve zvláštní olympijské pustě, zatímco po klasické olympijské vesnici se pohybují jedinci, kteří si právě odbyli záchvat kočování a mají tedy chvíli čas soustředit se na sportovní klání. Trochu nápadná je vysoká "nemocnost" Maďarů - tu chybí ~~xxixkaxx~~ pár volejbalistů, tam se zase nedostaví k finalové disciplíně špičkový atlet. Novináři jsou krmení pohádkami o epidemiích, o špatné aklimatizaci, náhlé ztrátě formy, rodinných problémech aj. Jmenovatel všech absencí je samozřejmě společný.

Naši smutnou pouť ukončíme v srdci tohoto "Moru" - v Budapešti. Město pulsuje naoko jako jiné evropské metropole. Ze kulisemi hlavních tříd či historických čtvrtí se však odvíjí strašlivé drama morálního rozvratu národa. Nákladní výšky v panelových satelitních městech přecupí dnem i nocí - potkávají se u nich zaprášení a rozdivočená kočovníci s nadřazenými spořádanými rodinami, jež se zrovna chtějí vyrazit do přírody. Rozjítření duší je tak mocné, že lidem ani nezáleží, vrátí-li se do původního bytu. Vznikají pak četné konflikty, jelikož díky nahodilosti se čas od času listá čtvrt přelidní. V bytech vládne naprostý chaos, protože nikdo nemá zájem starat se o prostory, z nichž záhy stejně definitivně vypadne. O pořádek na veřejných prostranstvích se starají "modré přílby" a aktivisté zahraničních humanitárních svazů. Příslušníci francouzských cizineckých legií v civilních oděvech rychle likvidují sebemenší projevy kočování v centru Budapešti - dekorum moderního velkoměsta musí zůstat zachováno stůj co stůj. Dopačení narušitelé jsou vyvezeni daleko ze města, zbití a vypuštěni do pusty, přesto zastřešování nepomáhá. Prognózy do budoucna vypačují chmurně. Už nyní je v podstatě celá země spravována nadnárodními organizacemi, což neúnosně zatěžuje kapsy západoevropských danových poplatníků a ti se bouří. Půjde-li to tak dál, stane se maďarský národ jakousi "stínovou společností", kdy v jeho jménu a v jeho zájmech se budou angažovat cizí státní příslušníci, jen aby evropská civilizace zecelila tuto trhlinu.

I pro nás Čechy vyplývá z maďarské krize vážné memento: Jestliže totiž Slováci byli utiskováni takovým národem více než 300 let, můžeme se skutečně těšit na soužití s naším novopečeným sousedem.

MOTÁKOVI I VŠEM OSTATNÍM

Stránky Ilegální demokracie se v poslední době staly kolbištěm, na němž spolu zápasí přehnaná aktivita /Moták/ s vrozenou zhovadilostí /zbytek/. Moták svůj postoj nijak zřetelně ne-definoval a omezuje se na mnohdy slaboduché výpady. Pozice druhé strany doposud nejvehementněji hájil J.M.C., ale ani on problém neuchopil v celé jeho složitosti.

Zprvu jsem chtěl i já vystřelit pár nabožů plněných rtutí na okopy nepřitele. Leč zjistil jsem, že tak učinil již před 53 lety /přesně 28. listopadu 1939/ Bohuslav Brouk ve své Úvaze o negativním smyslu lidské aktivity, Strach z oddechu. Myslím, že jeho myšlenky se vztahují na obě strany, které si de facto nemají co vyčítat.

Z úvahy B. Brouka pro její rozsáhlost uvádím jen pro nás podstatné pasáže.

H o r s t

Bohuslav Brouk: STRACH Z ODDECHU

To, co mnohé lidi žene z práce do práce, je hrůza před sebepoznáním. Lidé nezdolné činnorodosti jsou jedinci, kteří nemají odvahu poznat trapnou pustotu svého já a uvědomit si nesmyslnost celého svého života... Agilita pracemilovných lidí je tedy v podstatě útěk před prázdnotou... Vezměme si za příklad třeba svědomitého, pracovitého úředníka. Jeho život plyne skoro každý den zcela stereotypně. Ráno se rychle umyje, oblékne a nesnídá a poté spěchá do úřadu, kde horlivě pracuje až do večera, s výjimkou polední přestávky, jež mu sotva stačí k řádnému naobědování a dejme tomu - k letnému přehlédnutí novin. Po skončení úřadování a letném zhltnutí večere vrhá se pak znovu do práce, na kterou mu nezbylo v úředních hodinách dost času nebo kterou si vyžadují různá vedlejší zaměstnání, jichž se podjal. Tak se dostává úředník, zasvětil-li svůj život práci, do postele teprve v pozdních nočních hodinách a jen stěží se ještě jakž takž vyspí, aby druhého dne mohl opět a skoro nepřetržitě pracovat... Nástalé zaměstnání ... totiž umožňuje vyhnout se zhoubnému poznání vlastní nicotnosti a kromě tohto naopak vydatně posiluje ... sebevědomí, jelikož pracovní úkoly, které se před nimi hromadí, dodávají jejich existenci zdání závažnosti...

Nepřetržitá činnorodost je jistý druh opojení, které šalebně dodává bezcílnému životu smysl a oprávnění. Proto jak z hlediska osobního, tak i sociálního lze směle razit cestu heslu: Pracovat a nefilozofovat, nemyslet! Nečinnost je často velmi nebezpečným vykořeněním z dráhy života a může končit smrtelnou havárií. Jen práci opojení unikají leckterí lidé hrůze a zoufalství, které by jim bylo s to připravit pounání jejich prázdnoty a nicotnosti. Práce je tedy nezřídka ochranou před sebepoznáním, sebe uvědoměním, a lze ji proto mnohdy označit za symptom autofobie.

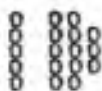
Ovšem práce není jediný prostředek, který umožňuje lidem uniknout sobě samým. Člověku dostačuje k odvrácení pozornosti od vlastního já i pouhopouhá zábava... Lidé nemající lásku k práci a pracující jen z vnějšího donucení uvolují se pracovat

Člověk je lovec senzací... Je mu příjemné soustředit se na cokoli jen ne na sebe samého, a proto je též vděčný za každý vnější reálný vzruch. Co by si také počal, kdyby se nezaměstnával neustále nějakou realitou, něčím jiným než vlastním já?...

Lidé, jak zřejmo, jsou schopni se omámit i jinými prostředky než alkoholem. Jestliže se jedni opájejí lihem, omamují se druhí prací, třetí zábavou, čtvrtí láskou atd. Jest dokonce možno doslovně pojímat i přísloví, že leckdo se dá opít i rohlíkem. ... Lidé jsou nuceni neustále se opájet ať již alkoholem, prací, zábavou, láskou, klevetěním a podobně, aby jim před očima nevyvstala jejich malost a zbatečnost. Znemožníte-li člověku pracovat, zamezíte-li mu zábavu nebo zhatíte-li mu lásku, uvedete ho ve stav, který je neméně trapný a trudný než kocovina, s nímž se člověk probouzí po vystřízlivění z alkoholového ~~delíria~~ delíria. Nakonec docházíme tedy k paradoxnímu závěru, že pracovitost z hlediska subjektivního, osobního je rovnocenná alespoň ve svém negativním smyslu alkoholismu. Vlastní nicota diktuje kategoricky někomu pít, pít a pít... a jinému zase pracovat, pracovat a pracovat.

Jako soukromý tisk k Novému roku
1940 vydal autor.

Amen.

NĚCO ZE ZASAD ÚSPĚŠNÉHO PODNIKATELE

úspěšný podnikatel:

- má být při všech smyslech, umytý, vyčistěný, parfémovaný ...
- má být ostříhán podle vzorů ze stránek německých časopisů sebraných ve veřejných čítárnách v SRN
- má být vydatně vychcáný, aby mu při dlouhých transakcích nepopras-
kal pytel
- má se pohybovat výhradně v západních značkách automobilů "Nissan
Sunny - I love you" ap.
- má za jízdy vždy telefonovat bezdrátovým telefonem
- má být jinak atraktivního vzhledu/bradavice vypálit vlaštovičnickem,
křivé zuby vyrvat a vrásky zalepit semenem nebo plastelínou/
- má být neustále obklopen minimálně jednou atraktivní kurvou/i BI/,
s kterou má i vydatně souložit
- o své minulosti v NSDAP, Vlajka, KSČ, SČSP a SSM má zásadně mlčet nebo
mluvit pouze v jazyce cikánském nebo anglickém
- má české výrazy a slova používat co nejméně/viz doporučená slova:
dealer, manager, company, high quality, management, ciment ... nepou-
žívat čechismy: trhovce, šmelinář, zloděj, vedoucí, překupník.../
- má chodit zásadně ve slušivém obleku se světlou košilí a vázankou,
doplněno brýlemi/čtecí už vyšly z módy!//
- musí jízdu ve voze dekorovat hlasitou hudební komercí
z přehrávače/Madonna, A - HA, negroidní: dr. Albano
Bobby Brown, Snap a jiné k segregaci vhodné
hnusy/
- pohybuje se pouze s kufříkem, a aby jej
někde nezapomněl, raději si jej
k horní končetině přilepí, přiváže...
- kufřík ve společnosti zásadně neotvírá,
aby z něj nevypadl namazaný chleba
s jablky, počítač a anglický slovník.
- i když se posere, musí být úspěšný

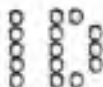
ÚSPĚŠNÝ ÚSPĚŠNÝ ÚSPĚŠNÝ ÚSPĚŠNÝ

ú s p ě š n ý

K.K.

KDO NEBO CO JE VLASTNĚ MOTÁK ?

• /vlevo/: Motáková rožečka J.K.

"Když mi bylo devět, zeptal se mě, jestli chci složit Bobříka odvahy. Řekla jsem, že jo, no s Moták mě znásilnil. Pak jsem skládala Bobříka mlčení. No s dneške mám na zdi v obýváku od Motáka 98 Bobříků odvahy. Říkám vám - je to prase!"

/dole/: vojín Jaroslav Král, s nímž Moták
sloužil ve Frýdku-Místku

Bohužel, autentická výpověď je již nemožná. J. Král totiž v průběhu 14. měsíce služby spáchal sebevraždu. Jejím možným motívem by mohlo být týrání J. Krále ze strany Motáka. Pokud se Královi nepodařilo sehnat peníze alespoň tři výstisky libovolného pornografického časopisu, byl Motákem surově bit polní lopatkou a bylo mu vyhrožováno kastrací.

-/vlevo/ M.Vorel
bývalý strojmůd-
ce, dnes bezdo-
movec.

"Jednou po ránu
jsem nečepal Motáka, jak dává na koleje
traverzu /to mu bylo čtyřiašedeset/. Tak
jsem mu jich nesázal, co se do něj vešlo.
Pak jsem dostal pešáka. Celá jejich rodina
je totiž nějak zapletená do dráhy. Je
to mafie, nikdo proti nim nemá šanci. Ale
Motákovi to bylo málo - svedl i manželku.
Ale co může dělat chudák
a poctivý člověk jako já
proti takovému grázlovi.
Jen to tam všechno hezky
napište, ať lidi vidí!"

/Vpravo/ Sám Velký Moták
při neúspěšné účasti v konkursu na post manažera rockové skupiny Brůnovy loutky. Momentke jej zachycuje při čtení odmítavého posudku. Jeho oči mluví za vše - je v nich opovržení i msta. Neivité Motákových představ o showbiznysu se musí zadí stojící fanoušek a petron skupiny K. Gott.

K O N C E R T

Přiletěli na pokoutní pódium jako racci z nebe. Kytary zahučely jako ničivé motory B 52 nad vietnamskou vesnicí, bicí přejely ze strany na stranu a doslova dokopaly všechny hlavy fandů a fanek do modra a do živého. Na rozburácené pětistovce se přiřítíl zpěvák, šikovně seskočil a zašina se v rychlosti vrhla pod pódium, kde zabila několik fandů. Zpěvák uchopil surově mikrofon a jako lev řval na všechny ty bytosti pod pódium: Vítá vás brutal - metalová kapela Společnost přátel AIDS. Celá živá hmota lidí se pohnula a s nelidským řevem přivítala svou milou skupinu. Zpěvák chutně říhnul a stranou od mikrofonu tučně zvracel zbytky dosud nestráveného uzeného s rajčaty. Zpěvák začal skákat do rytmu nasazeného bicími, basou a kytarou zároveň. Na všechny čtyři hudebníky současně dopadly kytice karafiátů od fandů a fanek. Kapela nasadila ten sbrávnělý rytmus, při kterém každému muklovi v hledišti naskakovala husí kůže a mrazení v hrbu a při kterém by chtěla každá bytost vzlétnout.

Zpěvák vytáhl z pytle na zemi tučnou prasečí střeva a začal jimi mávat kolem hlavy, všechna individua šilela a zpěvák už z plné své síly hulákal první slova písně Harakiri in Tokio. Střeva se nad hlavou trhala a padala mezi lidi ve tmě. Skupina zfanatizovaných lidí zcela v rohu sálu spáchala kolektivní harakiri / harakiri in collectiv / a teď se válela v tratolišti krve. Nikdo to ani nezpovozoroval, bylo tomu stejně tak i na minulém festáku, řval jeden magor - v Paláci kultury si zfanatizovanci vyvrhli zažive vnitřnosti a při skladbě Soustruh na prsty si nožičky zmrzačili ruce. Tehdy jsme se hezky nasmáli, jak se ti zmrzačenci pokoušeli otevřít dveře od hajzlů. Tak je tedy silná muzika Společnosti přátel AIDS.

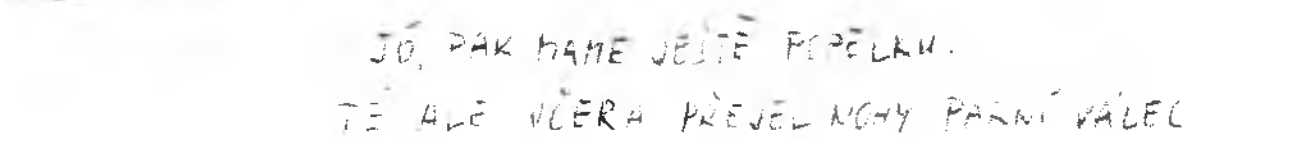
Jako předznamenání další skladby se naši muzikanti rychle převlekli do pruhovaných mundůrů a helpli přivlekli pět zbičovaných vězňů v okovech na pódium, kde je čekalo vplétání do kole v mezihře skladby Bohunický démon. Tuto brutal-metalovou legendu odehráli muzikanti ve veliké železné kleci. Solákova virtuozita byla netolik obrovská a silná, že během jeho řezavě pronikajících úderů na kytaru ohluchlo několik individuí pod jevištěm a na psychinu polďové odtáhli pět zfanatizovenců. Bubeník protrhal během "démona" pětatřicet bubnů, které mu technici v průběhu skladby montovali. Zkrivené činely vozili rovnou na autech do sběrný barevných kovů. Na konci této heavy - metalové bouře všichni diváci brečeli dojetím a uvědomovali si, jací jsou proti muzice mizerně malí. Mnoho muklů se při tomto uvědomování vrátilo do dětství a sálem od nich dolehl smrad hoven a chčánek. Hned po interpretaci Bohunického démona vstoupila na jeviště delegace ministerstva kultury, která hudebníkům blahopřála, odevzdala věcné dary, kytice, 50.000.000, - Kčs v hotovosti na nové nástroje a taky předala ocenění ministerstva a federální vlády v podobě řádů a vyznamenání Za zásluhy o výstavbu vlasti. Bylo to spontánní a zpěvák nabídl vedoucímu delegace plnou tabatěrku marihuánových cigaret, který je rychle sebral, že je vezme svému nedospělému synovi. Jen ať si pochutná na marjáně - řekl zpěvák - a ať někdy přijde na kulturu.

V přestávku se na pódium přes řady polďů, kteří tvořili neproniknutelnou zeď, prodralo několik příznivců kapely. Členové skupiny se podepisovali na plakáty, na sádky, ženám na ho-

[illegible]

Když skladba skončila, první vystoupila na jeviště delegace veteránů válek a s očima plnými dojetí a slz tiskla muzikanty a blahopřála jim. Bylo to velkolepé, procítěné a opravdové. Bývalí vězni přecitlivělými staženými hrdly prohlašovali, že takovou slávu nezažili ani při osvobození lágru od fašistů.

A já - jako ostatní nadšení posluchači - jsem jásal až do chvíle, kdy jsem se vzbudil v silné kocovině po vystoupení Katapultu ve včerejším vysílání televize. Všude kolem byla tma a já jsem tu ležel sám. Hergot - proč se mně ten sen nedozdál?!

JO, PAK NAME JESTE PEPELKA.
TE ALI VČERA PREJEL NOHY PASNI VALEC

JMC

